

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ

Στὸ ἓνα χέρι τὸ σπαθί καὶ ἑστᾶλλο τὸ πιστόλι,
Μὲ εἶφην, μὲ πολὺκροτὰ ἄς ὀπλισθῶμεν ὅλοι

Καὶ ἄς ἡχήσῃ μάχιμος παντοῦ ἀλλαλαγμός!
Ἄς μὴ τολμήσῃ ἄοπλος κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ
Γιατὶ μὲ τὸ κεφάλι τοῦ τὴν τόλμην θὰ μετρήσῃ
Καὶ ἀστυνόμον δὲν θὰ ἔρῃ προστάτην ἢ νομάρχῃ...

Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Καθὼς τὸ ὥρολόγι τοῦ ρεβόλβερ πᾶς ἄς φέρῃ.
Λάζον ἄς πάρῃ δίκοπον· κάμα νὰ μὴ τοῦ λείπῃ.
Γιατὶ ἀλλήλως τὸν ἐσφάζαν ἡμέρα μεσημέρι,
Ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀφεύκτως θὰ ἐκλίπῃ.
Ὅλων τῶν ἐργῶν τῆς ζωῆς ἢ βί' ἄς προεἰάρχῃ!

Ἄς καταπέσῃ πᾶς φραγμός!

Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Ποῖον φρικτὸν πανόραμα οἰκτρῶν κακουργημάτων!
Ἐδῶ κτυπᾷ ἀνεψιὸν ὃ προσφιλέας τοῦ θεῖος,
Ἐξάδελφος ἐξάδελφον σπαράττει ἀπαισίως,
Καὶ θῦμα πίπτει ἀδελφῇ ἀδελφικῶν πληγμάτων!

Ἡμέραν πᾶσαν σημειοῖ καὶ ἓνας σκοτωμός.

Παντοῦ ἡ φρίκη διοικεῖ κ' ἡ λύσσα παντοῦ ἄρχει,
Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Καὶ ἂν εἰς δρόμον ἀβλαβὲς περιπατῇς ἡσυχῶς
Σφαῖρα σὲ πλήττει μυστικὴ καὶ ἀπὸ ποῦ δὲν ἔρεϊς,
Θανάτου ἄγριος, δέξαι σὲ ἐκκωφαίνει ἡχος,
Καὶ πίπτεις πτώμ' ἀνευ ζωῆς καὶ κατὰ γῆς ἀπαίρεις....

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἐγείρεται τοῦ Φόνου ὁ βωμός!

Ἀσφάλεια υπάρξεως ποῦ πλέον, ποῦ ὑπάρχει;

Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Ἐπιδημία πυρετῶν καὶ τύφου ἀρρωστία,
Πανώλης ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐκ δυσμῶν χολέρα,
Κι' ὅλων αὐτῶν ἐπίμετρον, φρικτῶδες καὶ ἀγρία,
Ἐπιδημία σκοτωμῶν μᾶς ἤλθεν ἐδῶ πέρα.
Φρενιτιδὸς ἐτάραξε τὸ ἔθνος μας σπασμός.
Σὰν νὰ κρεμοῦν κι' ἄλλῃ φορὰ θαρρῶ τὸν Πατριάρχη...

Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!... Ἐστὰ δπλα, συμπολιταί,
Πάρετε Γκράβ ἢ δαμασκί, χαρμπί ἢ γισταγάνι,
Ἡ καρμπίνα δίκανη... Ἐλευθεροῦτε, ἴτε!

Ἄς σηκωθοῦνε τ' Ἀγγραφα, ἄς σηκωθῇ ἡ Μάκρη!

Καὶ ἄς ἀρχίσῃ ἐμφύλιας καθ' ὅλα σπαραγμός...

Καὶ μὴν ψηφᾶτε ἀφοδοὶ Νόμο, Θεὸ, Μονάρχῃ,

Καμμιά ἀρχὴ καὶ δύναμι...

Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!... Ἄς ὀπλισθῶμεν ὅλοι
Μὲ εἶφην, μὲ πολὺκροτὰ, μὲ λόγχην, μὲ πιστόλι,

Καὶ ἄς ἡχήσῃ μάχιμος παντοῦ ἀλλαλαγμός!

Ἄς μὴ τολμήσῃ ἄοπλος κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ

Γιατὶ μὲ τὸ κεφάλι τοῦ τὴν τόλμην θὰ μετρήσῃ

Καὶ ἀστυνόμον δὲν θὰ ἔρῃ προστάτην ἢ νομάρχῃ...

Χτυπάτε, πολεμάρχοι!

Ἀπ' ἄκρῃ 'ς ἄκρῃ χαλασμός!

Φοδισμένος.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἄσμοδαίε μου, ἀνοίγεις
τὰ κατὰμαυρα φτερά σου
γιατὶ πρόκειται νὰ φύγῃς
ἐστὰ φρικτὰ βασιλεία σου.

Πήγαινε νὰ ζῇς αἰώνια
μέσ' ἐστὴ μαύρῃ κόλασί σου·
σὲ προσμένουν τόσα χρόνια
κερασφόροι ἀδελφοί σου.

Ὅμως μὴ μᾶς λησμονήσῃς
κι' ὅσους ὄγῃς ἐκεῖ γνωστούς μας
κι' ὅσους φίλους ἀπαντήσῃς
νὰ τοὺς πῇς τοὺς ἀσπασμούς μας.

Στρατηγούς μας, ταγματάρχας,
ὑπουργούς καὶ ὑπαλλήλους,
βουλευτὰς καὶ κομματάρχας
κι' ὅσους ὄγῃς παληούς μας φίλους,

Ἀρχίσε περιποιήσεις
πρὸς αὐτοὺς ἰδιαιτέρως
καὶ νὰ τοὺς τοποθετήσῃς
ἐστὶ καλλίτερό σου μέρος.

Ὅταν ἔρχεσαι σιμά τοὺς
νὰ τοὺς λές ἓνα πρὸς ἓνα
καὶ τὰ μέλλοντα τοῦ κράτους
καὶ τὰ τόσα περασμένα.

Νὰ τοὺς πῇς ὅτι πεθαίνουν
χίλιοι δυὸ ἐστὶ Γκαζοχώρι,
νὰ τοὺς πῇς πῶς πάλι μένουν
οἱ φρικτοὶ ἐκεῖ φέροι.

Νὰ τοὺς πῇς πῶς φόβος εἶνε
μήπως ἐφθᾶς ἡ ἡμέρα
νὰ δεχθοῦν καὶ αἱ Ἀθηναί
τὴν Ἰσπανικὴ χολέρα.

Νὰ τοὺς πῇς — ὦ! ματαιότης!
καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
κι' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης
τῶχει ρίξει ἐστὰ ταξείδια.

Νὰ τοὺς πῇς γιὰ τὴν πατρίδα,
νὰ τοὺς πῇς γιὰ τὰ δεινὰ της,
νὰ τοὺς πῇς πῶς ἡ σπαφίδα
εἶν' ἐφέτος ἐστὰ καλά της.

Νὰ τοὺς πῇς ἀχρημάτια
ἐστὴν Ἑλλάδα βασιλεύει,
νὰ τοὺς πῇς γιὰ ποῖα αἰτία
ὁ Τρικούπης ταξιδεύει.

Νὰ τοὺς πῇς γιὰ τοὺς καυμούς μας
νὰ προσευχηθοῦν ἐστὸν Πλάστη,
νὰ τοὺς πῇς τοὺς ἀσπασμούς μας
καὶ au revoir... ἐστὶ Ἄστυ.

Guerrier.